

РЕШЕНИЕ

№ 2548

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Людмила Коева**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **709** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Х. М., чрез адв. С. К. от АК – П., срещу Решение № 4198 от 08.11.2022 г., постановено по АНД № 11241/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121-ви състав, с което е потвърдено НП № 42-0001970 от 11.07.2022 г., издадено от директора на РД „АА“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с което на касатора е наложено административно наказание:

1. Глоба в размер на 10 лева на основание на чл.183, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.
2. Глоба в размер на 2000 лева на основании чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗДвП за нарушение на чл.89, т. 4 от Наредба №33 от 03.11.1999г.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на решението, като постановено в противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяна на решението и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът – РД „АА“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: На 12.05.2022 г. около 15:00 ч. в [населено място], [улица], на около 500 метра след разклона за [населено място], с посока на движение пътен възел с [улица], като водач на влекач марка „М. Актрос“, категория №3, с рег. [рег.номер на МПС] и прикачено към него полуремарке „К. С.“, категория 04, с рег. [рег.номер на МПС], и двете собственост на фирмата превозвач, със заверено копие №[ЕИК] към Лиценз на общността, валиден до 31.12.2026 г., извършва обществен превоз на товари по маршрут от Б. дол до П., видно от пътен лист № 880804/12.05.2022 г. и товарителница № 33561/12.05.2022 г., И. Х. М. извършва следните нарушения:

1. Водачът извършва обществен превоз на товари без да притежава валидна карта за квалификация на водача, представя карта № P163723 валидна до 19.11.2021 г., с което е нарушил разпоредбата на чл.89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ
2. Водачът е без контролен талон към СУМПС, с което е нарушил разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

За така констатираните нарушения св.Б. съставил АУАН № 323174 от 12.05.2022 г. и в него описал подробно фактическите констатации, като отразил и съответните правни норми, които счита че са нарушени. Жалбоподателят подписал акта, без възражения.

Въз основа на така издадения АУАН на 11.07.2022 г. било издадено и процесното наказателно постановление.

Решението е правилно.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН и са издадени при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Противно на твърденията в касационната жалба, въззивната инстанция е разгледала всяко едно нарушение поотделно, както и е отговорила конкретно на изложените в жалбата възражения.

Относно първото нарушение на чл. 89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ, СРС е приел за безспорно установено, че към датата и часа на проверката - на 12.05.2022 г. около 15:00 ч., на посоченото място в [населено място], жалбоподателят е осъществявал обществен превоз на товари. Констатирал е още, че влекача и полуремаркетото са собственост на фирмата превозвач, видно от заверено копие №[ЕИК] към Лиценз на общността, валиден до 31.12.2026 г. Съдът е установил още, че представената от водача карта за квалификация № P163723 е валидна до 19.11.2021 г., което го навело на извод, че към момента на проверката, е с изтекъл срок на валидност.

По отношение на второто вменено нарушение - на чл. 100, ал.1 т.1 от ЗДвП, съдът е установил, че жалбоподателят не е носил у себе си и не е представил на проверяващите органи контролния талон към СУМПС.

Софийски районен съд е приел за неоснователно релевираното в жалбата възражение, че конкретният случай е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото става въпрос за две самостоятелни административни нарушения, които са формални, на просто извършване, и при които безспорно наличието или липсата на вреди не съставлява критерий за преценката за маловажност.

Съобразно изискванията на чл.89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999 г. на МТ, по време на работа водачът представя при поискване от контролните органи документите по чл. 100, ал. 1, т. 1 – 3 от Закона за движението по пътищата и следните документи: т.4 карта за квалификация на водача, издадена по реда на наредбата по чл. 7б, ал. 5 от Закона за автомобилните превози. При поискване от контролните органи водачът е длъжен да я представи, и след като е представил такава с изтекъл срок на валидност, правилно е прието е от наказващия орган, че той не е изпълнил това си задължение и следва да понесе санкцията по чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвПр .

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Следва да се отбележи, че размерът на наказанията по чл.93, ал.1, т.1 ЗАвтП е абсолютно определен с оглед характера на засегнатите обществени отношения. Нарушаването на съществуващите правила за гарантиране опазването на живота и здравето на участниците в движението не може да обоснове извод за маловажност на деянието. Напълно неоснователно е възражението на жалбоподателя за нарушение на чл.28 от ЗАНН, както и на принципа за пропорционалност при налагане на санкцията. Установените нарушения не представляват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид, нито са налице многобройни смекчаващи обстоятелства. В този смисъл са Решение № 1496 от 10.03.2021 г. по адм. д. № 11525/2020 г. на АССГ, V-ти Касационен състав и Решение № от 01.03.2022 г. по а. н. д. № 12/2022 г. на Административен съд Монтана.

По отношение на нарушението на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, с оглед презумпцията на чл.189, ал.2 от ЗДвП съдът намира, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна, доколкото при извършената му проверка жалбоподателят не е носел в себе си и не е представил на контролните органи контролен талон към СУМПС.

Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП, като е наложена санкция в предвидения от закона размер от 10 лв.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че от страна на въззивната инстанция е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалният закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 АПК, ответникът по касация има право на разноски, но не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, XVII-ти Касационен състав на АССГ,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4198/08.11.2022г., постановено по АНД № 11241/2022г., по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.